

Mieka Vroom is freelance journalist. Toen haar vader in 2001 overleed, ging ze de zorg rond haar dementerende moeder coördineren. Een jaar later verhuisde haar moeder naar een verpleeghuis, waar ze in september 2012 overleed. Mieka houdt zich nog steeds bezig met (verpleeghuis)zorg, als journalist en als adviseur voor familie én professionals. Het doel: beide partijen nader tot elkaar brengen en zo de kwaliteit van zorg verbeteren.

Verder met een halfschone lei

Mieka Vroom: 'Echt familiebeleid begint wat mij betreft met vragen. Niet met zeggen.'

Toen mijn moeder in het verpleeghuis kwam wonen, kregen wij na enige tijd een evv-er, een eerst verantwoordelijke verzorgende, toegewezen. Met onze evv-er hadden we goed contact, nadat we eerst even aan elkaar moesten wennen. Wij mailden onze vragen als we het weekend bij onze moeder waren geweest en het zorgdossier hadden gelezen, en hij gaf antwoorden. Nieuws over haar dagelijkse wederwaardigheden kregen we van haar 'moederdames', een paar vrouwen die haar hielpen met eten en haar regelmatig mee naar buiten namen. Van hen hoorden we hoe mijn moeder had genoten van de zon op haar gezicht, of van een taartje met slagroom, of van een schilderij met veel kleuren in het museum. Deze 'moederdames' hadden van ons alle vrijheid om te doen met mijn moeder wat ze wilden, zolang iedereen er maar gelukkig onder was. We kenden deze vrouwen en hadden er alle vertrouwen in dat zij goed voor mijn moeder zorgden.

Problemen

Ook in onze evv-er kregen we vertrouwen. Wat ons wel opviel was dat het soms leek alsof hij vooral opdrachten moest uitvoeren en weinig naar eigen inzicht kon doen. Wat hij overigens wel deed voor zover hij kon, hij was een ervaren zorgverlener, maar dat terzijde. Problemen die ontstonden waren dan ook niet met hem, maar met anderen die zonder overleg dingen besloten. Zoals de arts die besloot kalmerende medicatie aan mijn moeder te geven. Of de afdelingsmanager die besloot dat mijn moeder niet meer tussen de middag in bed mocht liggen. En nog veel meer. Daarmee wil ik niet zeggen dat deze mensen het slecht voor hadden met mijn moeder. Maar mijn moeders welzijn leek naar onze mening zelden de doorslaggevende factor in hun be-

slissingen. En daar maakten wij opmerkingen over. Regelmatig.

Lastige familie

Na een tijdje kwamen er een nieuwe afdelingsmanager en een nieuwe zorgcoördinator. Die zorgcoördinator zou later ook onze evv-er worden. Ik herinner me het eerste gesprek dat wij met hen beiden hadden. Tegenover mijn zus en mij zaten twee mensen die waarschijnlijk supernerveus waren, want wij waren in hun ogen vast 'van die lastige' familie. Van dat soort dat haar mening geeft en desnoods hogerop gaat. Het eerste waar wij van opkeken was de opmerking van de afdelingsmanager dat 'we' met een schone lei begonnen en niet meer naar het verleden zouden kijken. Pas na afloop drong tot ons door wat ze zei. Ik heb haar toen toch even gemaïld dat het mij niet correct leek dat zij eenzijdig besloot met een schone lei te beginnen. Een reactie kreeg ik niet. Het tweede opmerkelijke was dat ze aankondigden dat zij ons regelmatig zouden bellen over hoe het met onze moeder was. We kregen niet de kans om te vertellen dat dit niet nodig was. Ik geloof dat ze één keer hebben gebeld.

Schone lei

Wat ik hiermee wil zeggen is dat écht familiebeleid begint met vragen. Niet met zeggen. Dan was de helft van de lei misschien al schoongeveegd geweest. ■

PATIËNT